

Reisverslag 2012 6 Het is de moeite meer dan waard.

Demba is naar ons buurland en ik reis hotsend en botsend met kar en ezels van ons huisje naar het dorp.



Vandaar naar Dakar voor een smeekbede bij de specialist in het grote ziekenhuis. In de vroege ochtend rond twee uur word ik opgeschrikt door krijsende vrouwenstemmen en gebonk op de deur van het logeershuis.



Snel schiet ik een wuttch - lange jurk - aan. Voordat ik kan bedenken dat het veiliger is om eerst te informeren wat er aan de hand is, nu ik hier alleen ben, heb ik de deur al opengerukt. De vrouwen staan met een meisje in hun armen dat onder het bloed zit. Haar hoofd hangt slap opzij. Ik herken haar als het kind met epilepsie van de buurvrouw verderop die gescheiden is en in haar eentje voor de meisjes zorgt. Haar man weigert bij te dragen. Nu het heel warm is slapen de meeste mensen op het dak. Zo ook deze familie. Het meisje (ongeveer 15 jaar) kreeg een epilepsie-aanval (haar medicijnen zijn al weken op en er is geen geld voor nieuwe) en zij stort over de rand.

Nu staan de vrouwen op straat en verzamelen geld voor een taxi naar het ziekenhuis. Ik graaf in mijn zak naar een bijdrage voor de medicijnen die ongetwijfeld noodzakelijk zijn. En ga nog een paar uur naar bed. Slapen doen we morgen weer. Het is drie uur in de nacht.

Onze auto is kapot en staat bij de garage, dus ik stap om zes uur (ongeveer) in een taxi. Het geeft niet dat ik tussen de rottende vis zit, het maakt niet uit dat een ziek kindje vol poep mijn schone jurk bevuilt. Het hindert niet dat een extra dikke moeke met een schreeuwende stem ook wil zitten, maar dan op mijn plekje voorin zonder de vis en het zieke kind. Zij is immers dik? Ik wijs op mijn kruk en mijn brace om mijn arm. Maakt geen indruk. Ik moet dankbaar zijn dat ik een kruk en een brace heb, nietwaar? Het is geen probleem dat de discussie hoog oploopt en dat er beschuldigend naar mij wordt gewezen. Die Fransen ook hè, ze zijn hier nog steeds de baas. Ons gammele taxibusje



rijdt op een andere gammele taxi. De schade is niet te herkennen. Boze taximan en nog een boze taximan.



We wachten opgepakt in de hitte van de discussie die aanzwelt tot een ware rel. Tientallen jongeren verdedigen onze jonge chauffeur, die toch echt geen afstand hield en bovenop de andere auto reed. En tientallen ouderen, die kalmeren en respect eisen voor de oudere taximan. Zo zijn er lange tijd twee kampen, jong tegen oud. Maar al snel is de discussie



verschoven naar de huidige president Abdoulaye Wad, ruim 85 jaar (de oudere groep) en Mackky Sall, de vroegere vriend en raadsman van de president maar nu zelf kandidaat met hoge kansen. De politie komt eraan te pas, wat geen indruk maakt, dus wordt het leger opgeroepen. Voordat die arriveren, zijn wij vertrokken. Even later staat er langs de weg een jongen met een getto blaster met krijsende geluiden die weer een andere kandidaat president vertegenwoordigt. Hij moet ook mee in de taxi, dat is duidelijk. Ik kan wel even opschuiven toch? Ik kan dat wel. Maar heb er plotseling schoon genoeg van.

Ik schud mijn hoofd afwijzend, ga niet in discussie. Gewoon 'nee'. Niet handig, ik weet het, maar ik heb er geen zin meer in. Ik wil naar het ziekenhuis met de baby en voor de afspraak met de arts voor Oumar en zijn beentjes. Ik wil normaal kunnen zitten en mijn werk doen. Ik vertel dit alles in het Nederlands. De medepassagiers kijken verbaasd: 'Wat maken die tubabs (blanken) zich toch druk.'

'Ja, ja,' zeg ik, en denk aan de rel van zo even waaraan politie en leger te pas moesten komen. Het resultaat is opschuiven, natuurlijk gewoon opschuiven.

We wachten met het huilende poepkind op schoot in de spreekkamer. De specialist is druk bezet vooral met privé telefoontjes. Ik voel mijn ergernis, maar houd me in, ik wil immers graag dat hij het tweede beentje snel gaat opereren, ook al is er nog niet voldoende geld. Hij hoort mijn verhaal aan (tientallen keren onderbroken door de telefoon en door iedereen die binnenstormt om te kijken wie er zo lang bij de dokter zit). Zijn antwoord is kort maar hij maakt het lang, ellenlang. Zijn vrouwen en kinderen moeten ook eten, 'dat moeten ze toch ook als we besluiten om het tweede beentje niet te opereren?' is mijn vraag.

Glimlachend gaat hij verder 'Het ziekenhuis moet draaien,'

'Beter met half geld dan zonder geld toch?'

Hij knikt, knikt nog eens, aarzelt en zegt dan: 'De corruptie hè, dat is het probleem.'

'Niet voor u en mij toch? Ik betaal nu de helft en later de andere helft als de operatie geslaagd is.'

'De kas moet kloppen,' zegt hij.

'Ik stop een mooie brief met handtekening en stempel in de kas, zodat het klopt'.

Ik steek hem mijn hand toe, verbouwereerd drukt hij die en zegt: 'Bent u een Afrikaan in cognito?'

'Wie weet,' antwoord ik lachend en kijk hem met een bezwerend gebaar en een schuin oog aan. We zijn aan elkaar gewaagd, dat is zeker.

Volgende maand wordt er geopereerd voor half geld.

